

V. Megre Meilės erdvė

Visatos gaidos

– Anastasija apie tave kalbėjo šiltai, – pasakojo Aleksandras. – Ji žinojo viską apie žmones ir įvykius. Ji sakė:

– Pirmasis, dar nedidelis, Vladimiro parašytos knygos tiražas pasirodė Maskvoje – ir išsyk susižavėjusių skaitytojų atsiliepimai, eilėraščiai, paveikslai, dainos.

Dėl nuoširdaus pasakojimo knygoje išliko mano surasti visatos deriniai ir simboliai. Tai jie žmonėms kėlė neįprastus, teigiamus, viską išgydančius jausmus.

Sulig šiais Anastasijos žodžiais Borisas Moisejevičius subruzdavo, staiga atsisėdo už staliuko prie palapinės. Mačiau, jis pasistengė nemačiomis įjungti diktofoną. Tikriausiai, skubėdamas gauti kažkokią jam svarbią informaciją, jis apskritai nustojo kreipti dėmesį į aplinkinius žmones. Jis taip ir nepasiūlė Anastasijai atsisėsti, galvojo tik apie tai, kaip iš jos gauti kuo greičiau ir kuo daugiau informacijos. Jaudindamasis žilas mokslininkas uždavinėjo klausimus:

– ...Įvairiose pasaulio šalyse mokslininkai brangiai kainuojančiais specialiais prietaisais bando sugaudyti neįprastus visatos garsus. Jie egzistuoja. Mokslui yra žinomi. Galbūt kol kas ne visi, tik kai kurie. Galbūt milijardinė dalis. Kokiu gi prietaisu juos priimate jūs, Anastasija? Kokiu prietaisu galima atrinkti garsus, sugėbančius tikslingai veikti žmogaus psichiką?

– Toks prietaisas yra seniai. Jo pavadinimas – žmogaus siela. Sielos kryptis ir tyrumas priima ar atstumia garsus...

– Taip, gerai. Sakykim, taip. Jums pasisekė. Pasisekė surasti ir atrinkti iš milijardų visatos garsų geriausius, o paskui dar ir jų derinius. Tačiau garsą galima išgauti tik prietaisu, tam tikru muzikos instrumentu. Kuo čia dėta knyga? Juk ji negali skambėti.

– Taip, knyga neskamba. Ji tarsi natų prirašytas lapas. Skaitantysis savyje nejučiomis taria skaitomus garsus. Taip tekste paslėpti deriniai sieloje skamba neiškraipyti, pirmapradžiai. Jie ir tiesą neša, ir išgijimą. Ir pripildo sielą įkvėpimo. Sielos skambėjimo joks dirbtinis instrumentas nepajėgus išgauti.

– O kaipgi Vladimiras išsaugojo visus jūsų garsus, pats apie juos nieko nežinodamas?

– Gerai žinojau visus Vladimiro kalbos posakius. Man iš anksto buvo žinoma: įvykių ir mano pasakymų esmės Vladimiras neiškreips, net pats save pavaizduos tokį, koks yra. Tačiau derinių ženklus jis perteikė ne visus. Jam rašyti reikėjo toliau. Juk jis išdėstė tik nedaug iš to, ką žinojo, apmąstė, kai pradėjo rašyti. Reikėjo rašyti toliau. Jau jį ir šlovė palytėjo. Neregėta šlovė, dar truputėlis pastangų, ir verslininkų susivienijimas būtų suorganizuotas. Staiga Vladimiras vėl žengė mano svajonėse nenumatytą žingsnį. Jis paliko jau apmokėtą butą Maskvoje bendraminčiams maskviečiams, suteikė jiems galimybę priimti skaitytojų komplimentus, sėdo į traukinį ir išvažiavo iš Maskvos.

– Kodėl jis taip padarė?

– Jam visą laiką norėjosi rasti patvirtinimą tam, ką iš manęs išgirdo. Rasti mokslininkų patvirtinimą, kad įvairūs mano nupasakoti dalykai egzistuoja. Palytėti savo rankomis. Todėl jis ir nusprendė toliau nerašyti. Ir išvažiavo į Kaukazą. Vladimiras išvažiavo iš Maskvos, kad savo akimis pamatytų Kaukazo kalnuose dolmenus – senovinius statinius, į kuriuos prieš dešimt tūkstančių metų gyvi žmonės išeidavo mirti. Aš jam apie tai pasakojau. Papasakojau ir apie tai, kokia svarbi šitų dolmenų paskirtis šiandien gyvenantiems žmonėms.

Vladimiras atvyko į miestą, vadinamą Gelendžiku. Iš Krasnodaro, Novorosijsko, Gelendžiko muziejų prisirinko medžiagos apie dolmenus. Paskui jis susitiko su įvairiais dolmenais užsiminančiais mokslininkais, archeologais, kraštotyriminkais. Surinko informacijos daugiau nei bet kuriame muziejuje. Žinoma, aš stengiausi jam nepastebimai padėti. Daug naujos informacijos Vladimirui perteikiau su žmonėmis, atėjusiais pas jį, kad jis turėtų galimybę palyginti ir padaryti savo išvadas. Tačiau jis ir pats veikė greitai ir ryžtingai. Kai sugretino visą surinktą informaciją su tuo, ką jam pasakojau, kai archeologai jam parodė arčiausiai prie kelio

esantį dolmeną ir jis sužinojo, kad tų dolmenų buvo daugiau, bet juos sugriovė vietiniai gyventojai, nes neskyrė jiems tinkamos reikšmės. Apskritai jie mažai juos domino. Vladimiras padarė tai, kas atrodė neįtikėtina. Per tris mėnesius pakeitė vietos gyventojų požiūrį į dolmenus. Jie pradėjo nešti prie jų gėles. Gelendžiko kraštotyrininkų iniciatyva buvo sukurta visuomeninė draugija. Mano garbei pavadinta „Anastasija“. Ši draugija atidarė mokyklą ekskursijų vadovams, kad jie pasakotų atvykėliams apie dolmenus, kad juos reikia saugoti, o ne griauti. Dar jie pradėjo rengti naujas ekskursijas į gamtą, pavadino jas ekskursijomis į išmintį.

Gelendžike ekskursijų vadovai pradėjo pasakoti apie pirminių šaltinių reikšmę ir didį Kūrėjo kūrinį – Gamtą.

– Anastasija, ar jūs manote, kad visa tai Vladimiro dėka? Ar jūs neprisidėjote?

– Jeigu aš tiek daug būčiau galėjusi padaryti be jo, seniai būčiau padariusi. Labai norėjau tai padaryti. Viename iš tolimųjų dolmenų šiuose kalnuose numirė mano pramamutės kūnas...

– Tačiau kaip? Argi įmanoma, kad vienas niekam nežinomas žmogus per tokį trumpą laiką pakeistų žmonių požiūrį? Ir galėtų organizuoti veikiančią draugiją? Jūs sakote, kad vietiniams gyventojams mokslinė medžiaga, įvairios publikacijos buvo žinomos, jei apie juos žinojo muziejuose. Tačiau jie nerūpėjo žmonėms.

– Taip, žinojo ir nesidomėjo.

– Tačiau kodėl žmonės būtent jo paklausė? Kaip jam tai pasisekė? Žmonių sąmonės neįmanoma taip greitai pakeisti.

– Vladimiras to nežinojo. Jis nežinojo, kad greitai pakeisti neįmanoma, todėl ir veikė, ir keitė. Jūs nuvažiuokite į tą miestą, paklauskite skirtingų žmonių, kurie įstojo į tą draugiją. Sužinokite, kaip ir kodėl jam pasisekė.

Aš džiaugiausi tuo, kas vyko tame mieste. „Anastasijos“ draugija... Jis sutiko su tokiu pavadinimu, kai jo paklausė. Maniau, kad tai dėl manęs. Galvojau, kad jis pradeda mane suprasti ir mylėti. Jis iš tikrųjų daug ką suprato, tačiau manęs nepamilo. Nepamilo todėl, kad aš daug klaidų pridariau ir nusižengimų. Netrukus man teko suvokti... Suvokti, kad mano svajonė tampa tikrove. Ir žmonės bus pernešti per tamsiųjų jėgų laiko tarpą. Bus laimingi žmonės! Išsipildys, apie ką svajojau, išskyrus vieną dalyką: jis nepamils manęs. Ir tai atpildas už mano padarytas klaidas, mano netobulumą ir nepakankamai tyrus ketinimus.

– Kas atsitiko? Kodėl jūs taip nusprendėte? Tiesą sakant, visiems seniai aišku, kad jis šiurkštus ir neišprusęs. Patikėkite, Anastasija, aš kaip vyresnis už jus ir šeimos tėvas pasakysiu, kad ir jūsų tėvai nepritartų jūsų santuokai.

– Nekalbėkite taip apie tą, kuris man brangus. Vladimiras kažkam atrodo šiurkštus, tačiau aš pažįstu jį kitokį.

– Ką galima apie jį žinoti? Žinoma visiems, koks gali būti verslininkas, o jis tipinis mūsų dienų verslininkas, tai visiems aišku. Anastasija, tai jūsų iš anksto sudaryta nuomonė apie Vladimirą.

– Kad ir kokia ji būtų, ji mano. Be to, ir mano tėvų nuomonę neteisingai spėjote.